

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

16 януари 1974 година*

По дело 166-73

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕИО от страна на Bundesfinanzhof (Германия), по производство, висящо пред този съд, между

Rheinhöhlen-Düsseldorf, Düsseldorf-Holthausen,

и

Einfuhr - und Vorratsstelle für Getreide und Futtermittel-Франкфурт на Майн,

относно тълкуването на член 177, алинея 2 от Договора за ЕИО,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner (докладчик) и г-н M. Sørensen, председатели на състави, г-н R. Monaco, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, г-н H. Kutscher, г-н C. Ó Dálaigh и г-н A. J. Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: г-н J. P. Warner,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

¹ С Определение от 14 август 1973 г., постъпило в секретариата на 4 септември 1973 г., Bundesfinanzhof е отнесъл пред Съда на Европейските общности, на основание член 177 от Договора за ЕИО, въпросите дали член 177, алинея 2 предоставя „на юрисдикциите, които не се произнасят като последна инстанция, абсолютно неограничено право да сезират Съда на Европейските общности” или „дали трябва да се смята, „че този член не засяга нормите на националното право, което, като обвързва тези юрисдикции с правната преценка, направена от юрисдикцията от по-висока степен, е пречка за едно право с такъв обхват”;

От определението следва, че въпросът е зададен в рамките на производство, образувано срещу решение на Hessische Finanzgericht, който иска от Съда на Европейските общности тълкуване разпоредбите на Регламент № 19/62 на Съвета (ОВ 1962, стр. 933), за да може да реши спор, препратен от въззивната инстанция, Bundesfinanzhof, която е касирала предходно решение на същата тази юрисдикция;

Тъй като исканото от Finanzgericht тълкуване се отнася до съответствието с правото на Общността на мотивите, довели Bundesfinanzhof до това да касира неговото предходно решение, се поставя въпросът дали параграф 126, алинея 5 от Finanzgerichtsordnung, който

---

* Език на производството: немски.

обвързва препращащата юрисдикция с правната преценка, която е в основата на решението за препращане, не е пречка за тази юрисдикция да сезира Съда на Европейските общности с едно такова искане;

- ² Член 177 е от основно значение за запазването на общностния характер на правото, създадено с Договора, и има за цел да гарантира, че при всички обстоятелства това право има еднакъв ефект във всички държави на Общността;

Ако по този начин той цели да избегне различията в тълкуването на правото на Общността, което националните юрисдикции трябва да прилагат, той цели също да гарантира това прилагане, като открива за националната юрисдикция средство за премахване на трудностите, които би могло да породи изискването правото на Общността да прояви своето пълно действие в рамките на правораздавателните системи на държавите-членки;

При това положение, всеки пропуск в така организираната система би поставил под съмнение ефикасността на разпоредбите на Договора и на вторичното право на Общността;

От тази гледна точка трябва да бъдат преценени разпоредбите на член 177, които дават право всяка национална юрисдикция, без разграничение, да сезира Съда на Европейските общности с преюдициално запитване, когато счита, че неговото решение по въпроса е необходимо, за да постанови своето решение;

- ³ Разпоредбите на член 177 са задължителни за националната юрисдикция, а доколкото засягат алинея 2, те ѝ дават право да сезира Съда на Европейските общности, за да поиска от него да се произнесе по тълкуването или валидността;

Този член предоставя на националните юрисдикции възможността и, когато такъв е случаят, им налага задължението за преюдициално препращане, след като съдията установи, или служебно, или по искане на страните, че в основата на спора се съдържа елемент, предвиден в член 177, алинея 1;

От това следва, че националните юрисдикции имат най-широка възможност на преценка за сезиране Съда на Европейските общности, ако смятат, че дело, висящо пред тях, повдига въпроси, които предполагат тълкуване или преценка относно валидността на разпоредбите правото на Общността и които изискват решение от тяхна страна;

- ⁴ От тези съображения следва, че норма от националното право, която обвързва юрисдикциите, които не се произнасят като последна инстанция, с правни преценки на по-висока по степен юрисдикция, не би могла да лиши тези юрисдикции от възможността да сезират Съда на Европейските общности с въпроси относно тълкуването на съответното право на Общността, за които се отнасят подобни правни преценки;

Нещата биха стояли по друг начин, ако поставените от юрисдикцията, която не се произнася като последна инстанция, въпроси бяха по същество еднакви с въпроси, вече зададени от юрисдикцията – последна инстанция;

От друга страна, юрисдикцията, която не се произнася като последна инстанция трябва да бъде свободна, ако тя смята, че правната преценка, направена от по-висока степен юрисдикция, би могла да я доведе до това да постанови решение, което противоречи на

правото на Общността, да сезира Съда на Европейските общности, с въпросите, които я засягат;

Ако юрисдикциите, които не се произнасят като последна инстанция, бяха обвързани без да могат да сезират Съда на Европейските общности, неговата компетентност да се произнася по преюдициални въпроси и прилагането правото на Общността на всички нива на националните правораздавателни системи, биха били възпрепятствани;

- ⁵ Следователно трябва да се отговори, че съществуването на норма от вътрешното право, която обвързва юрисдикциите с правната преценка, направена от една юрисдикция от по-висока степен, не би могло, само по себе си, да ги лиши от възможността, предвидена в член 177, да сезират Съда на Европейските общности;

По съдебните разноски

- ⁶ Разходите, направени от Комисията на Европейските общности, която е представила становище пред Съда, не подлежат на възстановяване;

Предвид обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски;

По изложените съображения:

като взе предвид процесуалните документи;

след като изслуша доклада на докладчика;

след като изслуша становищата на Комисията на Европейските общности и на ищеца по главното производство;

след като изслуша заключението на генералният адвокат;

като взе предвид Договора за създаване на Европейската икономическа общност, и по-специално член 177 от него;

като взе предвид Протокола за статута на Съда на Европейските общности, и по-специално член 20 от него;

като взе предвид Процедурния правилник на Съда на Европейските общности;

Съдът,

като се произнася по въпроса, поставен от страна на Bundesfinanzhof с определение от 14 август 1973 г., реши:

Съществуването на норма от вътрешното право, която обвързва юрисдикциите с правната преценка, направена от една юрисдикция от по-висока степен, не би могло, само по себе си, да ги лиши от възможността, предвидена в член 177, да сезират Съда на Европейските общности.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 16 януари 1974 година.

Подписи